

Θεσσαλονίκης, ο

Μέγας πατήρ της

Εκκλησίας και οικουμενικός διδάσκαλος. Η διδασκαλία του για τη θέωση του ανθρώπου και τη μετοχή του στις άκτιστες ενέργειες του Θεού, εκφράζει την ουσία της ορθόδοξης πνευματικής ζωής, σε πλήρη αντίθεση με την εκκοσμικευμένη θεολογία της εποχής του, πού διαμορφώθηκε με την επίδραση του σχολαστικιστικού ανθρωποκεντρισμού του ρωμαιοκαθολικισμού.

Ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς αποτελεί σπάνια περίπτωση στη ζωή της Εκκλησίας. Πρόκειται για θεολόγο θεόπτη, πού εκφράζει την ουσία της ορθόδοξης πνευματικής ζωής με μοναδικό συνθετικό τρόπο. Έχει ως θεμέλιο της πνευματικής του καταρτίσεως τη βίωση της θείας χάριτος και, τη θέωση μέσα στο φως των ακτίστων ενεργειών του Θεού. Προικισμένος με οξύ νου μπόρεσε να κινηθεί άνετα στον χώρο της θεολογίας και να εκφράσει ακραιφνή τριαδολογία με τα σημαντικά έργα του.

Γεννήθηκε το 1296 στην Κωνσταντινούπολη από επιφανείς γονείς. Ο πατέρας του Κωνσταντίνος Παλαμάς προερχόμενος από τη βαθύτερη Μικρά Ασία ήταν συγκλητικός και μέλος της αυτοκρατορικής αυλής του Ανδρονίκου Β'. Ο αυτοκράτορας τον εκτιμούσε ιδιαίτερα και γι' αυτό του ανέθεσε την ανατροφή του Ανδρονίκου Γ', εγγονού και διαδόχου του. Φαίνεται όμως ότι δεν τον απορροφούσαν τόσο τα πολιτικά έργα όσο τα πνευματικά, αφού κάποτε σε συνεδρίαση της συγκλήτου, θέλοντας ο αυτοκράτορας να του ζητήσει τη γνώμη του τον βρήκε αφοσιωμένο στην προσευχή και δεν τον διέκοψε, πιστεύοντας ότι βοηθεί περισσότερο με την προσευχή του παρά με τις σκέψεις του. Ο πατέρας του, αφού πρόλαβε να φορέσει το ράσο του μοναχού και να λάβει το όνομα Κωνστάντιος, κοιμήθη σχετικά νέος, όταν ο Γρηγόριος ήταν επτά ετών. Την προστασία του ανέλαβε ο αυτοκράτορας.

Η μητέρα του Καλή και οι αδελφές του Επίχαρις και Θεοδότη κατέληξαν μοναχές, όπως και οι αδελφοί του Μακάριος και Θεοδόσιος, πού τον ακολούθησαν στον μοναχικό βίο. [\(περισσότερα...\)](#)